

CUPRINS

Zâna.....	4
Zâna Munților.....	10
Frumoasa Melusina.....	21
Fântâna zânelor.....	29
Ethna-mireasa.....	44
Cele douăsprezece zâne	54
Alifia zânelor	64
Zâna din portocală.....	72
Zâna zânelor.....	84

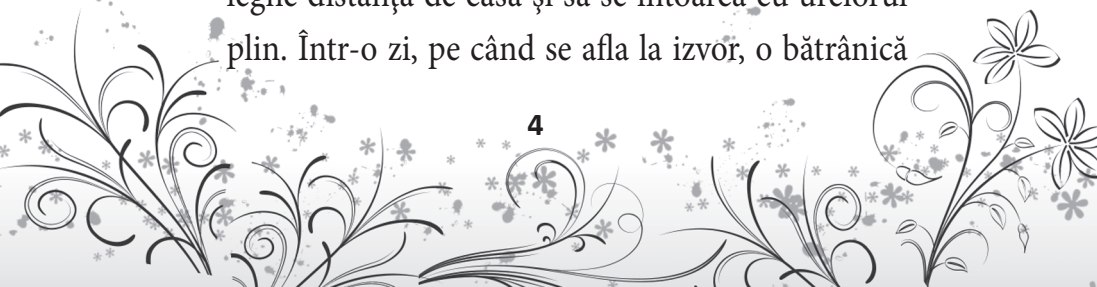

ZÂNA

după Charles Perrault

A fost odată o văduvă care avea două fiice. Cea mare îi semăna atât de tare, la fire și la chip, că toată lumea care o vedea o confunda cu mama ei. Erau amândouă atât de nesuferite și de încrezute, încât viața alături de ele era un adevărat chin. Cea mică, leită tatăl ei, blândă și politicoasă, era și una dintre cele mai frumoase fete care se văzuseră vreodată. Firește, cum întotdeauna îl iubești pe cel care îți seamănă, mama o iubea la nebunie pe fata cea mare și nu putea s-o suferă pe cea mică, pe care o puneă să mănânce în bucătărie și îi cerea să muncească fără încetare.

Printre altele, biata copilă trebuia să se ducă de două ori pe zi să aducă apă de la o jumătate de leghe distanță de casă și să se întoarcă cu urciorul plin. Într-o zi, pe când se afla la izvor, o bătrânică

s-a apropiat de ea și a rugat-o să-i dea o înghițitură de apă.

– Imediat, bunicuțo, a spus frumoasa fată.

Și, clătind repede urciorul, a scos apă din cel mai curat loc al izvorului și i l-a întins femeii, ținându-l de fund ca să-i fie mai ușor să bea. Bătrânica a băut și i-a spus:

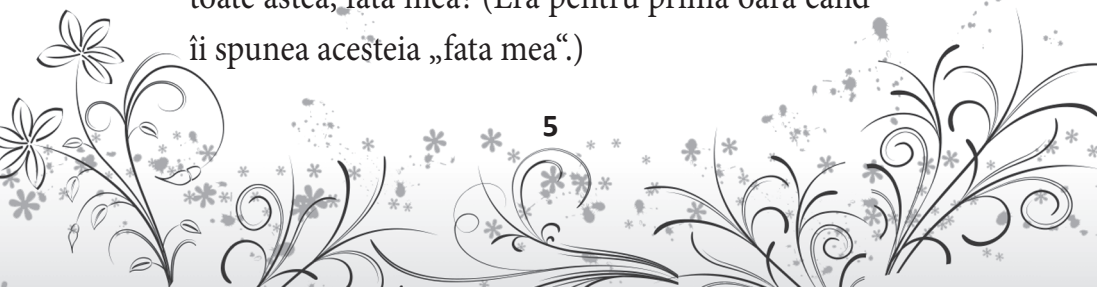
– Ești atât de frumoasă, atât de bună și de cuviincioasă, că nu pot să nu-ți fac un dar (aceasta era o zână care luase înfățișarea unei femei sărmame, ca să pună la încercare bunătatea fetei). De fiecare dată când vei rosti un cuvânt, a continuat zâna, să-ți iasă din gură o floare sau o piatră prețioasă.

Când fata a ajuns acasă, mama ei a început s-o certe că s-a întors așa de târziu de la izvor.

– Te rog să mă ierți, mamă, a spus copila.

De îndată ce a rostit aceste vorbe, i-au ieșit din gură doi trandafiri, două perle și două diamante mari.

– Ce-mi văd ochii? a strigat mirată mama ei. Nu cumva scoți pe gură perle și diamante? De unde toate astea, fata mea? (Era pentru prima oară când îi spunea acesteia „fata mea“.)

Sărmana copilă, care nu știa ce e minciuna, i-a povestit tot ce i se întâmplase, scoțând diamante fără număr în timp ce vorbea.

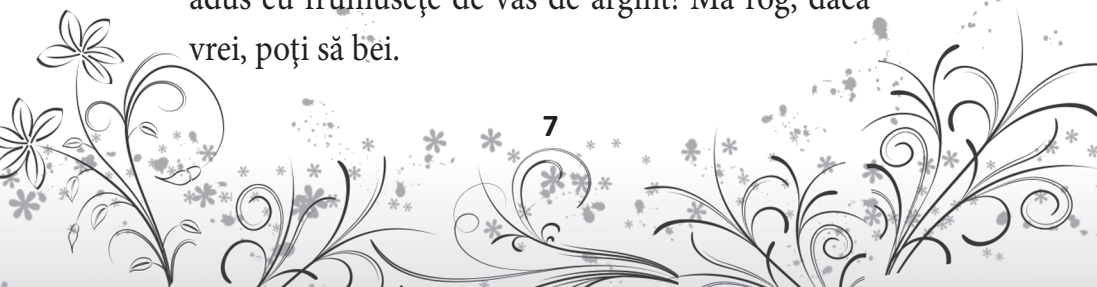
– Ia stai așa, ar trebui s-o trimit și pe fiică-mea cea mare! a spus mama. Fata mea, uite ce-i iese din gură surorii tale când vorbește! Nu ți-ar plăcea să ai și tu un asemenea dar? Nu trebuie decât să te duci la izvor și, când o bătrânică îți va cere de băut, să fii drăguță și să-i dai.

– Trebuie neapărat să mă duc la izvor? a întrebat fata cea nesuferită.

– Vreau să te duci, i-a răspuns mama ei, și chiar imediat.

Fata cea mare a plecat bodogănind, după ce a luat cel mai frumos vas de argint pe care l-a găsit în casă. Nici n-a ajuns bine la izvor, că a și văzut venind dinspre pădure o doamnă minunată îmbrăcată, care s-a îndreptat spre ea și i-a cerut să-i dea să bea puțină apă. Era aceeași zână care se arătase și surorii ei, dar care de data asta luase înfățișarea unei prințese, ca să vadă până unde mergea fata cu lipsa de politețe.

– Crezi că am venit până aici ca să te slujesc pe tine? s-a răstit fata încrezută. Doar nu de-aia am adus eu frumusețe de vas de argint! Mă rog, dacă vrei, poți să bei.

– Nu ești deloc politicoasă, i-a spus zâna fără să se supere. Ei bine, pentru asta o să-ți ofer darul ca la fiecare cuvânt pe care îl scoți, să-ți iasă din gură un șarpe sau o broască râioasă.

Cum a văzut-o intrând pe poartă, mama ei i-a ieșit în întâmpinare.

– Ce-ai făcut, copila mea? a întrebat ea nerăbdătoare.

– Ce să fac, mamă? Iată, bine! a răspuns fata cea mare, scuipeând pe gură trei vipere și tot atâtea broaște.

– O, Cerule! a strigat mama. Ce-mi văd ochii?
Sora ta e de vină și o să mi-o plătească!

Și imediat a alergat s-o pedepsească pe fata cea mică. Sărmana copilă a fugit și, ca să scape de mânia mamei ei, s-a ascuns în pădurea învecinată.

Întâmplarea a făcut ca fiul regelui să se întoarcă tocmai atunci de la vânătoare. Când a văzut-o pe fata cea frumoasă, a întrebat-o ce făcea acolo singură și de ce plângea.

– Vai, domnule, mama m-a gonit de acasă!

Pe când spunea acestea, i-au ieșit din gură cinci-șase perle și tot atâtea diamante. Uluit, prințul a rugat-o să-i dezvăluie taina sa, iar fata i-a povestit tot ce i se întâmplase. Tânărul s-a îndrăgostit pe loc și, gândindu-se că un asemenea dar valora mai mult decât orice origine nobilă, a dus-o la palatul regelui, tatăl său, și a luat-o de nevastă.

Sora ei s-a făcut atât de rea, încât nici măcar mama ei nu a mai putut-o suporta și a alungat-o de acasă. Și nefericita, după ce a alergat mult și bine fără să găsească pe nimeni care să vrea s-o găzduiască, s-a dus să-și dea sufletul în adâncul pădurii.

(după o traducere de Aurelia Ulici)

